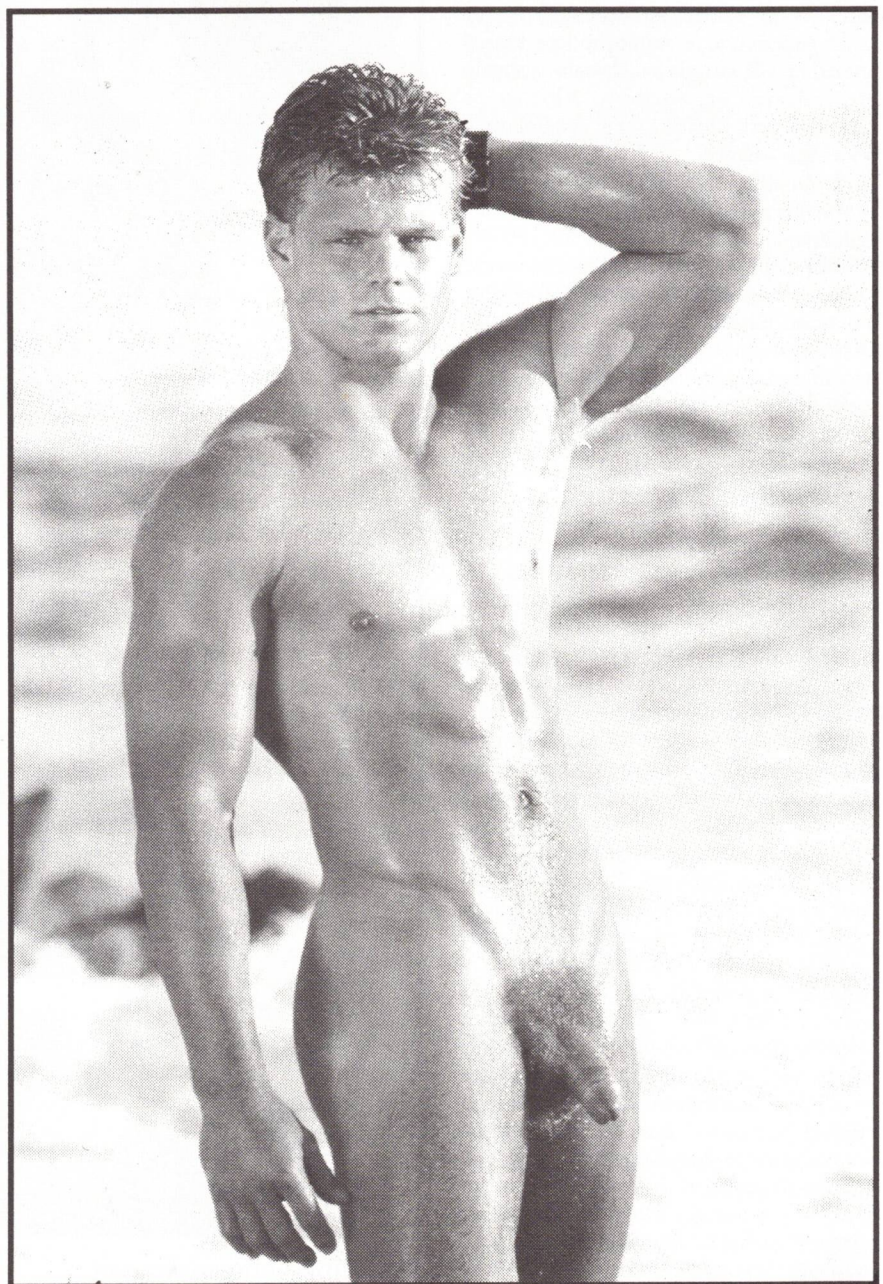

LAMBDA

1993 ROČNÍK 4 ČÍSLO 9

*Být stále viděn,
do všeho kecat
a přisvojit si
rozhodování o všem
- VTOM JE PODSTATA
MOCI!!!*

Jako houby po dešti...

...rostou po Praze nové podniky. Letošní léto je úroda těch právě pro nás určených taková, že to mohou stačit sledovat a na místě prozkoumat snad jen zazobaní nezaměstnaní (když to trochu přeženu).

Kam se teď tedy vypravit? Tu otázku jsme si položili chvíli před srpnovou půlnocí v samém centru; kritéria byla jasná: novost a blízkost. Tak to vyhrála **vinárna U Krkavců** v Dlouhé třídě. To je ovšem třída "na baterky", a to doslova - po přechodu velmi slušně osvětleným Staroměstským náměstím nás čekala tak temná Dlouhá, že by to jednoho až odradilo. Nás dva ne - vytrvali jsme a objevili před průjezdem čísla 25 kýžené návštěji, nepříliš výrazné, tak jsme se vnořili průjezdem do dvora (z levého dvora je mimochodem krásný pohled na věž kostela sv. Haštala) a stanuli přede dveřmi se zvonkem. Vinárna do 22 hodin, poté (denně kromě neděle) disco přímo pro našince.

Sympatický dveřník (kromě jiného, jak zjišťujeme později) nám otvírá a jde se - inu kam jinam, než dolů... Zase ve sklepe!

Projdeme první místností s barem a jsme v hlavní prostře, sklepe vpravdě historickém, s krásnou klenbou a sloupy. Návštěvníky, kteří by se snad jako my chtěli pohodlně rozvalit a přitom opřít o jakési dřevěné stěny oddělující některé stoly, varujeme radši hned: zadržte! Oplývají stabilitou horší než ruský rubl a nebezpečí ještě zvyšují velké květináče na nich umístěné.

Když jste je tedy včas zachytili, můžete se v klidu věnovat sledování dění v lokále, a to zejména disko "kouta", kde se vlní tančící na výběr téměř ničím se nelišící od ostatních pražských příležitostí (a co se hraje na přání, stejně nezáleží na diskžokejovi). Cenově na dnešní dobu a centrální polohu vcelku mírná nabídka nápojů (a dvou teplých jídel, ovšem s chlebem, to pro hladové) je uvedena na stojánku na stole a obsluha neodmítne ani takovou šílenost, když vás popadne chuť na... nene, šlo o koktejl vlastní receptury, a našťastí jsme se trefili do sortimentu, který byl momentálně k dispozici. Bylo však nutno barmanovi složení sdělit a technologický postup sledovat, to jsme ovšem rádi učinili.

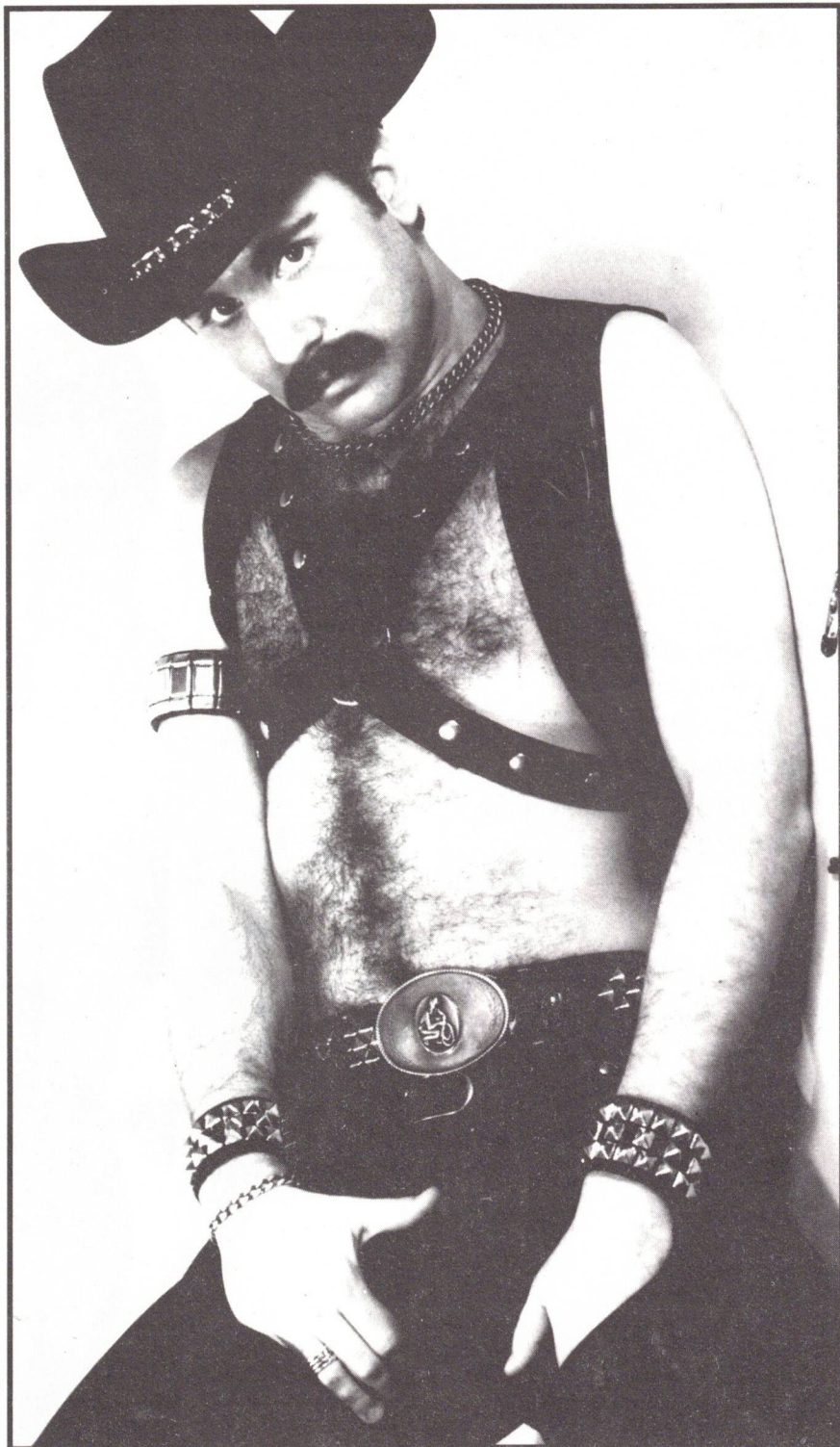
A to bychom nebyli my, kdybychom si podrobně neprohlédli i logo podniku: jak jsme si pořád brali do ruky to stojící (nenechávejte své myšlenky uplývat zase nesprávným směrem!) na stole menu, které mělo právě ono logo, uctívá obsluha hned přispěchala a co prý nám schází... (když už se nehodilo odpovědět, co nás vzápětí napadlo, vyrukovali jsme radši jen s tím koktejlovým nápadem). Ale zpátky k logu: jsou to totiž po bližším ohledání tři krkavčí krčky a hlavičky se zobáčky a jazýčky, rozloženými poněkud

složitým způsobem. Nebo nám to jen tak připadalo po těch koktejlech.

Na tušenou čtenářovu otázku - a co hosté - jen tolik, že z jedné návštěvy podniku navíc zbrusu nového nelze dosti usuzovat a konečně, dostavte se osobně, bude tu jistě při-

jemno pro toho, kdo s dobrým úmyslem přichází (to my jsme s ním i odešli, i když ta chůze byla už hodně nejistá; vše, co se dělo do tohoto okamžiku, si pamatuji a za to také ručím - a o tom, co následovalo, nepíši).

(ljr)

LEE SNIDER/PHOTO IMAGES

Když se to přihodilo, bylo mi šestnáct, měl jsem už hlas dospělého muže a patnácticentimetrové péro. To jsem věděl přesně, pozorně jsem si ho prohlížel v zrcadle a kolikrát přeměřoval. U našich kolegů pod sprchami u bazénu jsem taky obracel svoji pozornost na tvar a délku "ocasů".

Tehdy vzali rodiče na prázdniny do hor mého o dva roky staršího kolegu Martina, kterého jsem poznal o rok dříve u moře a velice si ho oblíbil. Byl jsem šťasten, že budeme spát spolu v pokoji celý měsíc. Dobře jsem si pamatoval z ložiska na jeho velký, pěkný úd: jak jen tu vzpomínku osvěžit?

Už první noc po příjezdu jsem se rozhodl jednat. Martin byl po dlouhé cestě unaven a hned po večeri šel spát; zakrátko tvrdě usnul. Já jsem se na svém lůžku převracel ze strany na stranu a pořád váhal: udělat to, nebo ne? Nakonec jsem to nevydržel. Popošel jsem k Martinovu lůžku, opatrně vsunul ruku pod příkrývku, nahmatal gumu od slípů, lehce ji nadzvilh a... do mé dlaně se ty záznaky nemohly vejít. Postupně jsem rozpoznal všechny součásti toho bohatství. Bylo to totéž, ale mnohem větší než moje. Nemohl jsem se ovládnout, odkryl deku, stáhl Martinovi slipy a těšil se pohledem. Moje ruka hladila nádherný porost, který pěkně lechtal. Jeho chloupky byly tak jemné, tak milé, že se mi zachtělo je políbit. Odděloval jsem jemně jeden od druhého a uhlazoval do různých stran. Martin se pohnul. Lekl jsem se a znehybněl - ale Martin neotevřel oči a pravidelné oddechování svědčilo o tom, že spí dál.

Ted' ležel naznak, slipy v polovině stehén, mezi mírně roztaženými nohama bylo trochu vidět na jeho varlata, úd ležel nabok. Položil jsem mu ruku na vejce a znovu hladil. Dotýkal jsem se jemně prsty sledovat rýsuující se žíly na dřívku. Celou dlaní jsem objal jeho úd; byl silnější než obvod mé dlaně. Pokusil jsem se jej zlehka zmáčknot a cosi se začalo díť. Myslel jsem, že se Martin znovu pohnul, ale to se jen jeho úd začal vztýčovat. Odtáhl jsem ruku a pozoroval, jak mu pozvolna vstává. Trochu se zdvihl a zase začal klesat. Rychle jsem se zorientoval, co je příčinou té rezignace a obě mé ruce se začaly věnovat Martinovu mužství. Jemné doteky ochabování zastavily, úd se zdvihl nahoru. Zlehka laskaný, byl stále tvrdší a silnější. Až se zastavil a lehce, vzrušeně pulsoval.

Tehdy jsem si povšiml, že se něco děje i mezi mými stehny. Můj úd byl už také

napnut. Nepřestával jsem sice laskat Martina, ale moc jsem zatoužil se uspokojit, jak jsem to dělal odedávna při myšlenkách na mužství kolegů. Martinův úd jsem stiskl trochu silněji, on zasténal a pohnul trupem. V úleku jsem uskočil a sledoval, jak se Martin dotýká svého údu v jeho polovině a trochu stahuje předkožku. Za chvíli ze zčásti okrytého žaludu vystřelila bílá nálož a trefila jeho pupek. Výtrysk se opakoval, jen s o něco menším dosahem. Ještě dvakrát a úd začal klesat, jakoby znaven po splnění úkolu.

Můj kolik mi k nevydržení napínal slipy. Bylo jasné, že Martin nespí: převrátil se na bok a hleděl na mé vyboulené slipy.

"Ted' ty," řekl a posunul se ke zdi, aby mi udělal místo vedle sebe. Ten pocit štěstí! Ale neměl jsem odvalu svléknout si slipy před ulehnutím, to udělal Martin - jeho ruka se vsunula pod odstávající gumu, dosáhla do mé houštiny, cestou potkala kořen mého ted' tak tvrdého údu a sesunula se ještě níž, až na varlata. Martin mi zprvu manévroval rukou pod slipy, až mi je nakonec stáhl na stehna a po chvíli byla naše mužství vedle sebe, stisknuta našimi těly. Martin se položil na mě a objal mě, zatímco moje ruce si pohrávaly v jeho klíně. Na břiše jsem mu rozmazával jeho semeno, zůstalo mu v chlupech, a bylo mi tak příjemně v kontaktu našich těl, přiléhajících ted' k sobě celým povrchem prsou, břicha i stehén. S podivem jsem pocítil na břiše, že se Martinův úd znovu napíná. Když už byl tak tvrdý jako prvně, sesunul se Martin ze mne a vzal do ruky můj úd. Učinil jsem totéž, a tak každý z nás měl v ruce mužství toho druhého. Vzrušen na nejvyšší míru, ucítil jsem, jak přichází očekávané vyvrcholení. Martin mi jemně stahoval předkožku za žalud - kolikrát zopakoval ten pohyb. Já jsem se činil podobně. Ještě jeden pohyb ruky, stahující kůžičku, a pokožku na břiše

pokropily porce smíšeného teplého spermatu nás obou. Oba jsme se udělali najednou, já té noci poprvé, Martin podruhé, a stejně tak mocně jako předtím.

Můj úd sice ochabl, ale pocit vzrušení mě neopouštěl. Bylo mi jasné, že po boku Martina stejně neusnu. Myšlenky na jeho úd mi nedávaly pokoje, ponoukalo mě to se jej dotýkat, laskat a Martina zase vzrušit. Po několika minutách očekávání jsem znovu položil pravou ruku na Martinův úd lepkavý semenem. Prsty spočinuly na varlotech, penis, namířený k pupku a znovu tvrdnoucí jak na zavolanou mi dosahoval k zápěstí. Zároveň jsem se levou rukou věnoval svému údu: oba se zároveň zdvihaly, jak jsem po obou přejížděl souhlasně dlaněmi. Předkožka jako by mi pojednou připomněla ústa prosící o polibek. Políbil jsem ji, ale rty jsem neodtáhl, naopak: objal jsem jimi Martinův žalud a dál jsem jej laskal jazykem. Pocítoval jsem větší a větší vzrušení, ani moje levá ruka nezůstávala v nečinnosti. Tentokrát přišlo moje vyvrcholení jako první, skromnější, ale moje. Semeno jsem zadržel v uzavřené dlaní. Martin, jak to uviděl, přitáhl k sobě mou ruku, roztáhl mi prsty a vsunul do nich svůj vzpřímený úd. Hned jsem si domyslel, oč mu šlo: potření už měl těžkosti s ejakulací, navíc chtěl, abych mu pomazal svým spermatem jeho zcela odhalený žalud a masíroval mu jej už ne přes předkožku, neboť tak jsou vzruchy silnější. Poslušen toho, po čem toužil, jsem sledoval, jak moje semeno začíná pěníť, docela jako bych Martinovi mýl úd mýdlem.

Po několika minutách takové masáže vydal Martinův úd ještě tři porce semene, a Martin šeptal rozkoši: "Do stal jsi ze mě i tu poslední šťávu, až mě rozbolelo ve slabínách!" Přitulili jsme se k sobě, vyčerpání, ale plni štěstí, naše lepkavé měkké údy se slepily a tak jsme usnuli.

Probudili jsme se brzy ráno. O chvíli později jsme se pokusili zopakovat prožitky minulé noci, ale již pomaleji, jemněji. Ještě jeden výtrysk, moje sperma na zlatistém klíně Martina, jeho na mých varlotech, vzápětí navzájem slízané - a ta neopakovatelná vůně po celonočním soupeření zvalchovaných prostěradel, nasáklých potem a semenem, to vše se mi ted' ve vzpomínkách vrací s takovou silou, jakou může mít jen vzpomínka na první noc v životě, strávenou s chlapcem.

Romek
(Inacej, č. 4/1993; přeložil ljr)

přečetli jsme

◆ Od 15. 7. 93 byla otevřena výstava v pražské galerii V. Špály z díla Čechoameričana Bartoně L. Beneše. Jedenapadesátiletý gay, umělec osm let HIV pozitivní a tvořící výtvarná díla z krve (své či nemocných přátel) a z popele těch, kteří na AIDS zemřeli. **“Brzy po testu jsem zjistil, že se bojím své vlastní krve. To co dělám, je tedy jakási forma terapie. Je vám to odporné? Nechápete to? Nemocní to chápou,”** řekl novinářům výtvarník. *(Lidové noviny 14. 7. 93)*

◆ Asi 50 000 gayů pochodovalo 20. června ulicemi Londýna při příležitosti 21. výročí Dne hrlosti. Policie přitom rozdala asi 10 tisíc plakátů s fotografiemi pěti zavražděných gayů a vyzvala účastníky k pomoci poskytnutí

informací, které by pomohly ve vyšetřování. *(Pravda, 21. 6. 93)*

◆ Pražský klub Radost se v červnu stal dějištěm koncertů v rámci osvětové kampaně prevence AIDS. Zpívala zde i Lucie Bílá, různé hudební skupiny, mimo jiné i undergroundová “Půlnoc”.

(Mladá fronta Dnes 12. 6. 93)

◆ Dva vrahy, jednoho lupiče a jednoho vyděrače zadrželi pražští policisté. Ve svém bytě v Amsterdamu byli začátkem července nalezeni dva zavraždění gayové. Kriminalisté dopadli jedenadvacetiletého muže ze Svitav a osmnáctiletého z Příbrami, kteří se k vraždě ubodáním přiznali. Vrazi jsou heterosexuálové. *(Lidové noviny 5.8. 93)*

◆ AIDS v České republice: do 30. června 93 bylo v ČR evidováno celkem 38 případů plně

rozvinutého AIDS, z nichž 24 zemřelo. K témuž datu je virem HIV nakaženo 253 osob včetně případů klinicky rozvinutého onemocnění. Zbýlé osoby jsou seropozitivní bez klinických známek aktivity procesu. Z těchto 153 osob je 139 mužů a 14 žen, ve 13 případech byl prokázán heterosexuální přenos infekce. *(Lidové noviny 6. 8. 93)*

◆ ČÍSLO, KTERÉ VARUJE!!!

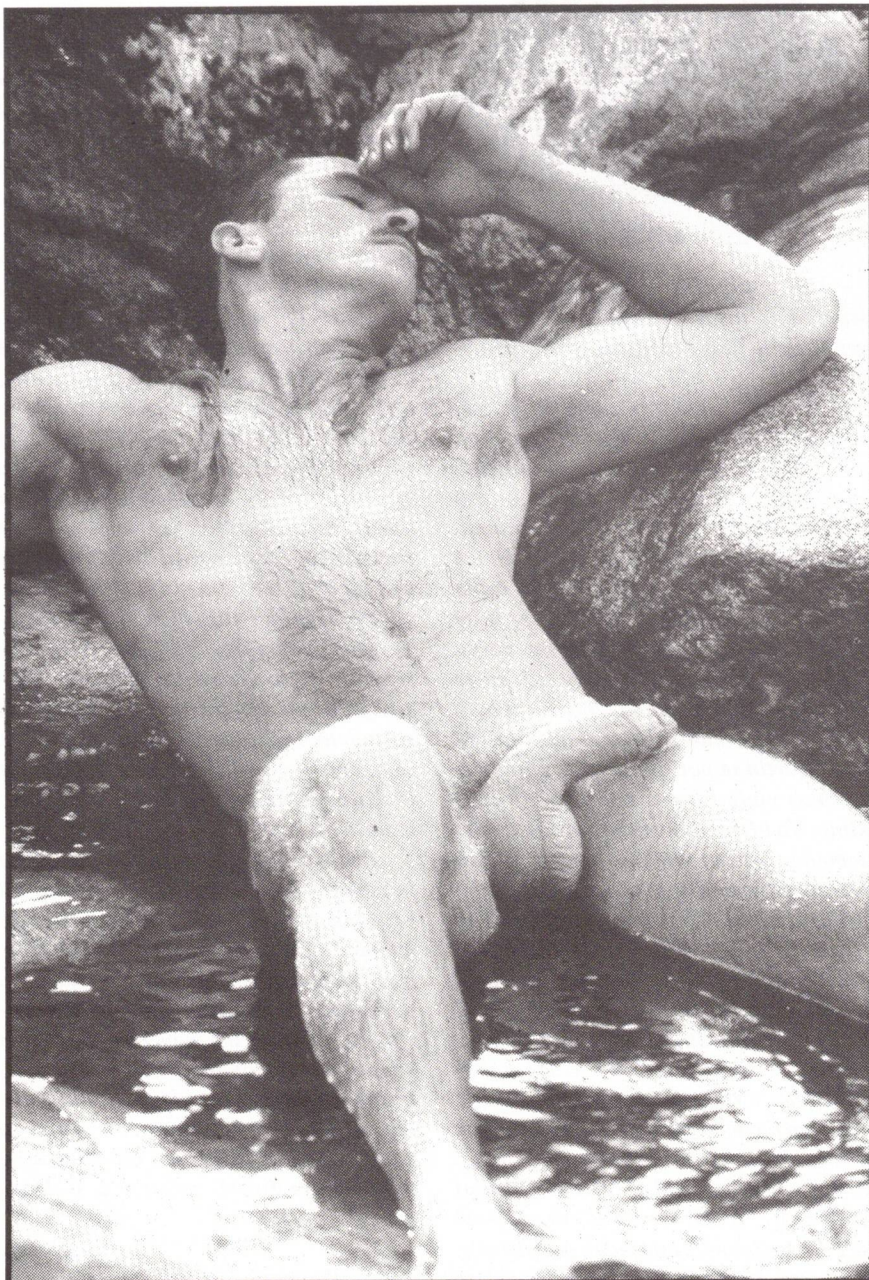
K 30. červnu 93 bylo jen na území Prahy spácháno 10 brutálních vražd na našich gay spoluobčanech. Z toho jsou dosud objasněny tři. Příslušník kriminální policie varuje a připomíná: **“Vaši lidé jsou až naivně důvěřiví a ač žijí často osaměle, berou si náhodné známosti např. z nádraží, parku na Letné či plaveckého stadiónu v Podolí do bytů. Samozřejmě, že na těchto místech se zdržují kriminální živly (heterosexuálové), nyní již i z řad cizinců a přistěhovalců. Gayové jsou v případě jejich nouze nejvhodnějšími objekty k okradení a často i následné vraždě. Převážné procento vražd je velice mladých a značně prohnaných. Sdružují se i do organizovaných skupin a každý “případ” mají i dokonale dopředu promyšlený a zinscenovaný.”**

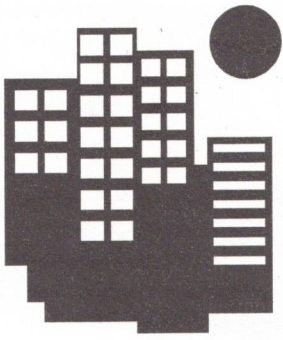
Nedávejte těmto parazitům na naší minoritě nejmenší příležitost! *(ZdZ)*

◆ ZÁPISKY MRTVÉHO NALEZENY

Nepochopitelný postup zvolil vyšetřovatel a kriminální služba v Praze, když téměř po ročním vyšetřování přerušili stíhání neznámého pachatele - vraha novináře S. Válka, aniž by využili všech dostupných důkazů. Když ukládali případ ad acta, věděli, že jednomu ze svědků řekl Válek den před vraždou, že “žije s místopředsedou vlády”. Přestože jim bylo známo, že zavražděný pravidelně jednou týdně jako rozhlasový zpravodaj Čs. rozhlasu vedl rozhovor s tehdejší místopředsedou vlády J. Mikloškem, tohoto důležitého svědka nevyslechli. Jak vyplývá z dopisu J. Mikloška šéfredaktorovi LN, udržoval zavražděný novinář s tímto politikem nejen služební, ale i přátelský kontakt. Ředitel úřadu vyšetřování hl. m. Prahy JUDr. R. M. řekl, že není vyloučeno, že bude rozhodnutí o přerušení trestního stíhání zrušeno. Dále se k případu odmítl vyjádřit. Z policejních kruhů jsme zjistili, že záznamníky zavražděného jsou v rukou orgánů. Pokus zdiskreditovat významného politika osočením z homosexuality by byl v našich podmínkách a s naší mentalitou zřejmě účinný jen v hospodách nižších kategorií. Přesvědčit veřejnost, že i významný politik měl zájem na tom, aby nebyla objasněna vražda, to už by mohlo relativní politickou stabilitu České republiky ohrozit. V rovině prostého nepodloženého sdělení nemá tato konstrukce šanci na úspěch.

(Lidové noviny 10. 8. 93)

San Francisco

Ta šance přišla úplně nečekaně, uprostřed zimy. Když jsem se dověděl, že strávím čtvrt roku na americké univerzitě, co by kamenem dohodil od legendárního San Franciska, skoro se mi zatočila hlava. Ostatně, komu by se nezatočila, ale pro gaye to je holt úplná bomba. A když se chci s vámi podělit o publikovatelnou část mých dojmů a zážitků, ani nevím, čím začít.

Cesta ze Stanfordu, kde jsem bydlel na koleji, do San Franciska zas nebyla tak úplně krátká (spolu s omezeným rozpočtem tahle překážka přispěla určitě k tomu, že jsem z lákajících gay vymožeností města neprozkoumal zdaleka vše, co by mě zajímalo a co by ovšem mohlo také mít své důsledky). Nejdřív na kole přes univerzitní městečko (to abych nemusel při zpáteční cestě v noci půl hodiny pěšky) a pak půldruhé hodiny autobusem - nebo víc, když byla ve špičce zácpa na dálnici.

Po cestě se sjíždí na letiště, a nikdy jsem se nemohl vynadávat na dvojice letadel, jichž stačilo odstartovat několik během těch pár minut, kdy se jelo okolo. Po jednom by to nešlo stihnout, protože startovací dvojdráha se s přistávací kříží. Takže důsledkem je fronta na start, těsně u dálnice, po které přijíždí autobus: kolikrát jsem si říkal, to by byl rychlý přestup, lepší než se harcovat nekonečnými letištními chodbami. Mimochodem, fronta bývala i na přistání, které pro neznalého cestujícího vypadalo jako pozvolný pád do mořské zátoky, bohuďák se šťastným koncem: podvozek dosedne na znenadání se objevující pevnou zem...

A pak už přes kopec a vpředu silueta věžáků s nezaměnitelnou stíhlou pyramidou čouhající vzadu napravo dlouhý patrový most, jehož pilíře a oblouky byly za tmy vždycky osvětleny; i kanceláře v mrakodrapech svítily mnohde dlouho do noci, v dubnu až vlezle chladně: taky jsem se pokaždé nastydl (to mě ovšem nijak neodradilo od návštěvy další).

Najednou sjíždíme z dálnice a musím

se rozhodnout, kdy vystoupit: od deváté k první ulici (tam je zcela případně umístěno autobusové nádraží) se stává zhruba každou lichou, a jedna prozkoumáníhodná čtvrť je napravo a druhá nalevo. Xerokopie stránek o městě ze specializovaných gay průvodců si vezu s sebou, i s plánky, ale co jsem objevil právě v knihkupectví, je zdaleka předčí: celý stopadesátistránkový průvodce, s vtipným popisem a vlastními zkušenostmi autorů ze všech míst, která v San Francisku mohou gaye zajímat. Navíc úplně čerstvé, třetí vydání.

Jaro v Kalifornii

O mé první sanfranciské sobotě jsem jej ovšem ještě neměl; když se smráklo, zabalil jsem to s únavným chozením po turistických atrakcích a vydal jsem se na Polk Street. Bezdomovci a somráci chtějí ve dve v noci po aspoň trochu solventně vypadajících kolemjdoucích drobné. Jsou všude, ale když mi tu na rameni přistála pěst jednoho takového - za to, že jsem nedal, a hned na to, že prý mě zabije a vytáhl druhou ruku rychle z kapsy, tak jsem si jen v duchu stačil říct: ještě ne, vždyť jsem si ještě nic neužil! Naštěstí na mě mířil je svým černým prstem...

Poté, co jsem zjistil nehorázné ceny za nocleh v YMCE (to jsem ještě netušil, že nebudu tu noc takový nocleh potřebovat), jsem zahrnul za roh a kam mě to mé uchozené nohy nedonesly: rovnou před gay kino. Utrmácen spočinul jsem v křesle a čekal až skončí běžící film a pódium ovládne striptér. Na průzkum ostatních prostor ve spodním podlaží jsem v tu chvíli neměl ani pomyslení - ostatně, nebylo nijak pozdě. V kině jsem se ovšem nedočkal ani prvního čísla strip show, neboť si mě odvedl k sobě domů do Berkeley (přes ten krásný most) Bennie. Únava byla tatam.

Filipínci mají pověst snaživých a úspěšných, což Bennie byl i po stránce své pracovní kariéry: první ze tří společníků soukromé právnické firmy. Že je gay, neví ve firmě nikdo, ba ani nikdo z rodičů a sourozenců: ostatně tradičně katolické prostředí na Filipínách není zatím ochotno gaye chápat.

Spolu s Benniem jsme také navštívili divadelní představení "Noc, kdy mě Larry Kramer políbil" s mladým autorem

Davidem Drakem v hlavní a jediné roli: po úspěchu tohoto sledu skvěle zahranič scén o vlastním coming out v New Yorku nyní přijel hostovat sem a do Los Angeles. Už se na něj všichni těší (a já taky), že bude koncem roku uveden film Philadelphia, kde v příběhu o AIDS hraje jednu z hlavních rolí. Jen nevím, zda budu zase v zadní řadě s tak prima partnerem.

Také jsme spolu navštívili nejzajímavější gay čtvrť San Franciska, Castro. Jde o několik bloků stejnojmenné ulice s okolím, malebně položené pod dvojvrcholem Twin Peaks jihozápadně od

centra. Je to jakési údolíčko, od metra nebo trolejbusu je to s kopce dolů, okolo velkého starého (tedy na americké poměry) kina Castro, ke gay knihkupectví "Jiné světlo", jehož dva z mnoha zaměstnanců, Betty a Pansy, jsou právě autory onoho špásového průvodce.

Naproti má v patře sídlo organizace pro mezinárodní ochranu lidských práv gayů a lesbiček IGLHRC, kde jsem se konečně, po dosavadní výměně korespondence, poznal osobně s Russem, mladým ředitelem se zlatou hřívou: o dění v naší části Evropy má docela přehled. Lambdu mu překládá kamarád, který dělá doktorát ze slovanské literatury na univerzitě v Berkeley a umí česky, neboť v Praze loni pobýval. Nedávno rozjeli mezinárodní projekt dopisování gayů, který měl publicitu i u nás (zájemci mohou psát i česky), odkud mají nečekaně hodně ohlasů.

Castro Street je živá městská ulice (pak vede zase hned do kopce, takže gayovská část je vlastně taková kolíbka) s obchody, restauracemi a bary, zaměřenými na specializovanou klientelu, což hlásá výzdoba typickými symboly - dlouhými vlajkami a lampióny a všudypřítomnou růžovou. Nejzajímavější jsou samozřejmě obyvatelé nejrůznějšího věku, oděvu, barvy pleti... ale převážně gayové. Škoda, že odjedu dříve než bude zdejší oslava "Gay Pride", ale musím uznat, že v tom zdejším chladném jaru (a letos obzvlášť) to není pro takovou událost to pravé počasí. Takže jsem si umínil, že musím shlédnout Gay Pride někde jinde v Kalifornii, nejlépe na jejím věčně teplém (ted' to myslím klimaticky) jihu:

Tak ahoj příště!

Pavel

Nasbíráno v gay barech...

Pan Karel se zrovna seznámil se zajícem a zve jej na lahvinku. Číšník je s vínem hned u stolku, když mu pan Karel zašeptá do ucha: "Je docela chladný?"

"Docela naopak, pane. S Terezkou budete určitě spokojen!"

Dva hosté dali řeč: "Máte radši světlý nebo černý?"

"To mi je fuk, ale melír nesnáším."

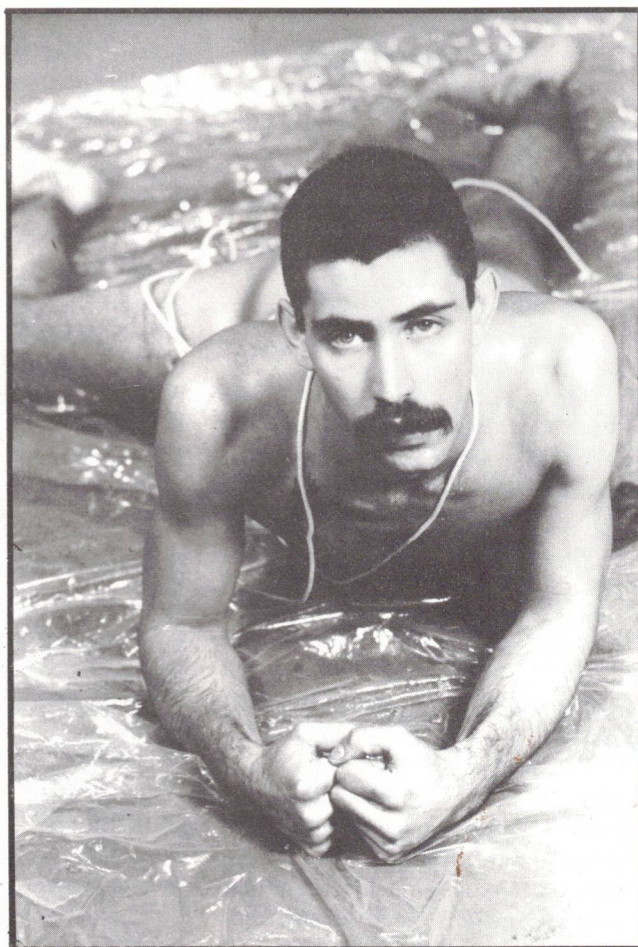
"A to mluvíte vo čem? Já myslel pivo..."

Starší host říká mladšímu: "No, řekněte, moh' byste se nakvartýrovat knějakýmu pitomci jen proto, že má narvanou prkenici?"

LAMBDA 6

LEESNIDER/PHOTO IMAGES

"Počkejte, to si teda musím promyslet - takovej nečekanej návrh..."

Host se svěruje vrchnímu: "Cítím se tady úplně jako doma."

"To mě nesmírně těší."

"Jako doma - furt kravál, ale nikdo se mě na nic neptá."

Nový číšník říká kolegovi: "Včera mi jeden cizinec dal půlkilo tuzéra."

"No nevadí, nemusí hned pršet, jen když kape."

"To ti je nějaký divnej bar."

???

"Ten personál přitom vůbec nebyl vopilej, ale při účtování tam viděj dvakrát."

"Vždyť vy to tu máte každej večír dražší a dražší!"

"Tak to by byla mejlka, pane, v pondělí je zavřino."

(nasbíral ljr)

JSME DVACET LET ZA ZÁPADEM

V červnu slaví v západní Evropě svátky "gayské" hrdosti. Vzpomeňme těch, kdož žijí tam, kde je dosud jen málo možností být hrdý. Ve východní Evropě je mnoho zemí, ve kterých platí mnohem nižší hranice beztrestnosti pohlavního styku než v Británii, a přesto tam homoerotický život zůstává skryt v ústraní... Tak dojímá své čtenáře britský měsíčník *Gay Times*.

V reportáži z Prahy píše S. Linden, že Česká republika je jedním z rašících demokratických zřízení v Evropě, ale gay život zde za Británií zaostává přibližně o 20 let. Na hlavní město má Praha překvapivě málo společenských míst pro gaye. Rozvoj jakýchkoliv gay lobby zabrzdlily desítky let ve znamení srpů a kladiva.

Ani poměrně liberálně stanovené pohlavní zletilost v 15 letech neodstranila tajnostkářství a strach vést bujary

erotický život. Veřejná stránka gayského života v důsledku toho pochoitelně nijak nesílí.

Ctiteli mezimužské erotiky může na návštěvě v České republice trvat i několik dní, než se seznámí na relativně slušném místě s nějakou spřízněnou duší. Na dveře gay baru musí často klepat či zvonit i třikrát, než je vpuštěn.

Praha má jen pár klubů. "Club Amerika je malá a pochybná sklepní diskotéka, naprosto beze smyslu pro styl." Většina lidí tam chodí kvůli lacinému chlastu. Je to místo, kde je možno sehnat chlapce za peníze. Průměrná cena činí kolem 1000 Kč (23 britských liber). Znalost v otázkách safer sexu dosud není dobrá. Zdejší muži sice vědí o AIDS a HIV, ale že je osobně, si zřejmě nepřipouštějí.

Club David je čistý, dobře vedený

suterénní klub, který se dá označit jako módní. Lidem jde v něm spíše o zábavu než obstarání sexuálního společníka za každou cenu. Zážitkem byla návštěva pivnice U dubu a vinárny U Holanů a pak zjištění, že se v Praze kromě piva pije i hodně Campari.

K západnímu stylu má nejbliže Tom's Bar. Autor se zmiňuje také o sauně Inkognito a sauně "A and A" na Žižkově. Varuje před nebezpečnostní parku na Letné, zejména v noci.

Heterosexuální porno časopisy jsou vidět ve stáncích na každém rohu. Jiná pornografie se ovšem v Praze neshání nijak snadno. V gay podnikách jsou tyto časopisy často staré pět i deset let.

Všechno však v Praze není ošklivé. Město má krásnou architekturu i okolí. Hodně se zde mluví anglicky, německy a lámaně i rusky.

O tom, že Česká republika zaostává za Západem také o dvacet let i ve výskytu AIDS, se autor reportáže nezmiňuje. Tato skutečnost zřejmě nepatří mezi kritéria vyspělosti "gayského" flamendristu, který autor, jak se zdá, považuje za měřítko kulturnosti "naší" společenské minority.

(Gay Times, červen 93 ard)

ze společnosti

♦ KOLIK STOJÍ GAY ČASOPISY

V současné době jsou k dostání různé gay časopisy. Lega nabízí svůj Gay press ročně za 324 Kč, Soho revue 12 čísel ročně za 435,50 Kč. Nabízí se i sloučené předplatné na půl roku pro jednotlivé tituly nebo Soho + Gay press dohromady za 669,50 Kč na rok či 367,50 za půl roku. Jednotlivá cena revue je 27 Kč, při předplatném 26 Kč, za Gay press zaplatíte 21 Kč, při předplatném 19,50 Kč.

LAMBDA stojí 15 Kč, při předplatném pro rok 1993 včetně poštovního a obálky 12 x v roce za pouhých 190 Kč!!!

♦ ČÍNA VČERA A DNES

Není tomu tak dávno, snad 15 let... Jistý syn slušně postaveného funkcionáře se rozmýšlel, jak si zajistit život příjemný a pohodlný. Splnilo se mu to díky tatíčkovi na pracovišti zastupitelského úřadu republiky ve Francii. Neměl se špatně, žil v cizině, líbilo se mu tam. Líbili se mu i francouzští kluci, bohužel, policii se nelíbil příliš nízký věk jednoho Francouze, kterého našli s naším diplomatickým reprezentantem v těsném kontaktu v zaparkovaném autě. Náš chlapec, chudák, se musel vrátit do Prahy.

Leč netrvalo dlouho a tatínek zařídil nový odjezd, tentokrát do Číny. Hoch byl pamětliv pouaučení, že další průšvih by mu příliš neprospěl, vymyslel si zastírací manévry: pozval kterousi domorodku k přátelské konverzaci u čaje do svého bytu. Chyba lávky, okamžitě vypukl skandál: že jí činil nemravné návrhy, že ji chtěl pozvat do soukromí, že to je hanebnost neslučitelná s diplomatickým pracovištěm... Představitel úřadu usoudil, že toto podezření snadno smete ze stolu a prozradil skutečnou sexuální orientaci našeho chlapce. Ale se zlou se potázal! Zdvořile, avšak kategoricky něco takového činí pracovníci odmítli s poukazem, že "kdyby tomu tak bylo, měl tady neomezený počet příležitostí..." Z tohoto vyplynulo pouaučení, že má-li člověk smůlu nebo nižší inteligenci, ani při dobré vůli se nezachová. A už vícekrát nevyjede.

Tahle historie příliš nepotvrzuje zprávy, že se v Číně homosexualita tvrdě trestá. Ačkoliv, co my víme? Je to země neomezených možností. Dnes ovšem při velké - a úspěšné - snaze o snížení ani případná někdejší perzekuční pravidla neobstojí. Náš chlapec by v každém případě mohl vyjet znovu. A měl by si zapamatovat, že jemu oblíbenému hoby se v Číně říká "pohrávání si s květinou v zadní komoře". (ir)

inzerce

Ukrajina: 34letý Rus 192/96 s vyšším tech. vzděláním, se zájmy o hudbu, sport, gymnastiku a video, hledá českého přítele podobných zájmů. Píše česky, anglicky, rusky, polsky na adresu Jurovi: box 1444, Čerkassy - 8, 257008 Ukrajina.

Itálie: 29letý student s knirkem a vousem se zájmem o kino, cyklistiku a přírodu, hledá muže "macho muže" - medvěda. Sergio Maiorana, box No. 4, 98168 Contemplazione (ME), Italy.

Polsko: 21letý, 180/72 z okolí Katovic, tmavovlasý student se zájmem o elektroniku, politiku, popmusic, historii, sport, kulturistiku, filatelii a geografii, nekuřák, abstinent hledá přítele z ČR ve věku 18-28 let. Píše polsky, česky, rusky, německy na adresu: Slawomir Potempa, poste restante, 42-600 Tarnowskie Góry I, Polska.

GAY ČASOPISY

české i zahraniční. diář a nástěnný kalendář 94. gay pohlednice aj.

PŘÍMÝ PRODEJ LAMBDA!

Před vchodem do plaveckého stadiónu v Praze-Podolí ve stánku MEDIAPRINT-KAPA. út-pá 16.30 - 19.30. so-ne 10 - 19 hodin.

USA: 27letý Američan, prý atraktivní, modrooký, světlavlasý, vyučující angličtinu, se zájmem o hudbu a tanec, hledá přítele 20-30letého s podobnými zájmy, nejr. tmavovlasého a tmavookého k dlouhodobějšímu přátelství.

Foto vítáno. Adresa: Jonathan Gann, 505 Belmont Ave E# 601, Seattle, WA 98102.

Lotyšsko: 28letý žurnalista se zájmem o četbu, hudbu a cestování hledá přítele z Čech v lotyštině, ruštině nebo angličtině. Adresa: Juts Stauers, Raunas 45/III - 142, Riga, LV-1059, Latvia.

Německo: Němec nabízí gay klukovi ve věku do 20 let se znalostí němčiny či angličtiny společnou cestu na Srí Lanku (Cejlon). Finanční výpomoc možná. Dr. Hans Martini (c/o Jobst), Schleissheimer Str. 57, D-80797 München, BRD.

Slovo redakce

Vážení čtenáři,

už v tomto 9. čísle Vás chceme upozornit, že v čísle 10 bude abonentům přiložena poukázka na předplatné LAMBDA na rok 1994, tj. pátého ročníku. Nyní to nejdůležitější: cenu pro abonenta jsme stanovili na 300 Kč (včetně poštovního a balného). Jistě Vám nemusíme zdůvodňovat její výšku. Tiskárna nesleví ani korunu, právě naopak. Cena napřídu opět vyskočila, obálky, které byly dosud za 50 hal., budou stát 1 Kč.

Velkou starost nám dělají slovenští přátelé. Pošta dosud neví, jakým způsobem vyřizovat platby ze Slovenska do Čech. Zatím můžeme s určitostí sdělit, že pokud můžete předplatné uhradit ve valutách - 20 DM nebo 10 USD, stačí poslat obnos na naši adresu jako cenné psaní.

Existence 5. ročníku Vašeho časopisu je tedy zcela ve Vašich rukách. Víme, že výrobní náklady a tedy i cena jednotlivého čísla je relativně vysoká, ale nepřímou závisí na výšce nákladu, tedy počtu čtenářů. Čím méně čtenářů, tím vyšší cena jednotlivého čísla. Jestliže nebude pět set abonentů, nelze dále ve vydávání pokračovat. Ti, kteří náhodně či občas tento měsíčník někde přímo kupují, nejsou pro nás určitou zárukou zájmu a nedá se s nimi proto v ekonomické kalkulaci na výrobu tiskoviny s určitostí počítat. Přímý prodej navíc představuje jen malou část nákladu, která se prodá na veřejně přístupných místech či známých a inzerovaných adresách. Jedině tento počet nám pomůže uhradit finanční výdaje celého ročníku 1994. Pokud budete chápat, tak jako my, že zaplacením předplatného na příští rok vlastně podpoříte další existenci Lambdy, která je dělána se zápalem, i když neprofesionálně, bez dotací a zatím i bez sponzorských darů. Uprímně se Vám přiznáváme, že bychom se neradi s Vámi a s časopisem loučili.

Za redakci Petr a Zdeněk

Chcete si dopisovat a poznat někoho ze zahraničí?

Chcete navázat nové přátelství?

Umíte-li alespoň základy některého ze světových jazyků, máte možnost napsat na adresu IGLHRC PEN PAL PROJECT, 520 CASTRO STREET, SAN FRANCISCO, CA 94114, USA.

Napište své jméno, věk, adresu, něco o sobě a svých zájmech a co očekáváte od nového přítele, který se Vám ozve. První Váš dopis dokonce můžete napsat v češtině a ten bude přeložen do angličtiny, další dopisy z Vaší strany již musí být v určitém jazyku.

Mnoho z Vam dosud neznámých gayů z různých zemí Západu se zajímá o naši zemi a rádo se o ní dozví nejen více z Vašich dopisů, ale možná i se s Vámi setká osobně u nás či ve své vlasti.

O kontakt mají zájem nejen osoby sršící mládím a zdravím, ale i ostatní, např. HIV pozitivní muži i ženy, neslyšící, nebo i jinak handicapovaní gay přátelé.

LAMBDA - vydává redakční kolektiv. Adresa redakce, příjem předplatného, inzerátů a příspěvků: LAMBDA, box 13, pošta 10, Černokostelecká 20, 100 00 Praha 10. Za pravdivost a původnost příspěvků odpovídá autor. Příspěvky nejsou honorovány. Redakce si vyhrazuje právo na redakční a stylistické úpravy textu. Příspěvky nemusí být vždy souhlasné se stanoviskem redakce. Distribuce vlastní sítí. Přetisk jakýchkoliv textů z Lambdy bez svolení redakce je zakázán. Reg. č. 46 824.